

[Ninn-Hansen.]

på koncessionsområdet synes jeg i hvert fald det vil være betænkeligt at godkende goodwill. Man må vel nærmest sige, at hvis det drejer sig om koncessionsområder, bliver der tale om restriktioner over for andre eller i hvert fald udelukkelse af konkurrence; en sådan goodwill er ikke skabt alene af den pågældende selv. Man kunne måske endda sige, at goodwill i det tilfælde er en samfundsskabt værdi, men der findes jo eksperter på det område herinde, så det tør jeg slet ikke komme ind på! Det vil i hvert fald være betænkeligt at lade goodwill få indpas i forbindelse med overtagelse af koncessionerede ruter.

Det er jo også det standpunkt, det høje ting hidtil har indtaget. Som det fremgår af ombudsmandens beretning, var det tilfældet ved forhandlingerne i folketinget i 1952, da socialdemokratiets og venstres ordførere udtalte sig om spørgsmålet, og især udtalte retsforbundets ordfører sig stærkt imod ydelse af vederlag for goodwill. Netop som tilhænger af inddragelsen af de samfundsskabte værdier kunne retsforbundet selvfølgelig slet ikke acceptere, at der blev ydet betaling for goodwill. Det er vel også således i dag, sådan som det fastslås af ombudsmanden, at der ikke er noget direkte forbud imod, at de koncessionsgivende myndigheder meddeler tilladelse til overtagelse af ruter, ved hvis overtagelse der ydes en såkaldt goodwill, men at man dog må fremhæve, at det så absolut må høre til undtagelserne.

Jeg vil gerne stille et spørgsmål til den højtærede minister, der ligger på linje med det, det ærede medlem hr. Vagn Bro var inde på: mener den højtærede minister og dermed den regering, der jo altså også repræsenterer sagkundskaben vedrørende de samfundsskabte værdier, at man i det hele taget skal anerkende, at der kan ydes betaling for goodwill i de tilfælde, hvor der overtages koncessionerede ruter? Hvis den højtærede minister mener, at man kan gøre det, vil jeg gerne yderligere stille ministeren det spørgsmål, om så den højtærede minister er af samme opfattelse som ombudsmanden, at så må man i hvert fald stille det offentlige og de private lige. Hvis det offentlige har lov til ved en

overtagelse at anvende sine midler til betaling af goodwill under den ene eller den anden form, må private have lov til at gøre det samme.

I øvrigt synes jeg også, der er grund til at anmode den højtærede minister om at få nærmere oplysning om, hvilken holdning ministeren mener DSB fremtidigt skal indtage ved køb af ruter, hvilke metoder der skal bringes i anvendelse, og hvilke formål man skal søge fremmet gennem køb af sådanne ruter.

Jeg henleder i den forbindelse opmærksomheden på en anden sag, der ligeledes omtales i ombudsmandens beretning, nemlig sagen vedrørende overtagelse af ruten Fredericia-Middelfart. Da sagen var, om jeg så må sige, forældet over for ombudsmandens virksomhedsområde, foreligger der ingen udtalelse, ingen konklusion fra ombudsmanden vedrørende denne sag, men jeg synes, det er nødvendigt at fremhæve forskellige ting i forbindelse med spørgsmålet om, hvilke skridt DSB vil tage for at overtage disse ruter. Det fremgår af den skrivelse, der er optaget i særberetningen, side 8, at DSB har ønsket at overtage netop denne rute; jeg anmoder om tilladelse til et citat fra et brev af 19. juni 1956 fra generaldirektoratet, hvori der står:

„Ud fra det længe nærede ønske om at overtage ruten Fredericia-Middelfart, og under hensyn til at man var vidende om, at en kapitalstærk rutebilejer i givet fald måtte formodes at ville overtage ruten, indledede man forhandlinger om dennes overgang til statsbanerne, idet man dels anså det for en uomtvistelig fordel at opnå kontrol med denne konkurrerende rute, dels anså det for særdeles ønskeligt at undgå, at ruten kom på andres hænder, hvorved konkurrencen kunne forøges endnu mere.“

Det vil altså sige, at man i dette tilfælde købte ruten dels for at opnå kontrol med en konkurrerende rute, dels for at der ikke skulle ske et salg af ruten, således at den overgik til andre, til private hænder. Endvidere betalte man for denne rute 82 000 kr.; man gjorde det på den måde, at man overtog to vogne. Det må siges, at 82 000 kr. var en meget høj pris for disse to vogne, idet man bagefter måtte